

"חמסה זה הכי ישראלי"

האמן ינאי סגל חוזר לירושלים בתערוכה חדשה שמנסה לתקשר עם האמנות שאנשים חולים בבית"

פעות מהאווירה, ההווה והארכיטקטורה של ירושלים: "עבודות גדולות, מנוכח דומטיות, אדריכליות בנראות שלהן. יש עבודה אחת שהיא סוג של קיר ירושלמי מקלקר, ועבודות שמתכתבות עם הפרוד לים וסורגי המתכת שאפשר לראות בבתי כנסת בעיר". כמה עבודות מתבססות על דימוי פשוט של עיגול כמעט מושלם בתוך ריבוע, וסגל מסביר: "מעניין אותי להעביר משמעות דרך החומר. אני

"חור בלבנה". משמעות דרך החומר

מוותר על הדימוי ומניח לחומר לדבר. בחרתי בכוונה חומרים כמו חצץ, בטון, דיקט, צבע שחור על פוליגל, חומרים שמקושרים לרוב לבנייה ובדרך כלל נשארים מוסתרים".

העבודות, הוא מספר, משקפות את נוף הילדות הירושלמי שלו. השפעה סמויה יותר היא התרבות הרוסית שספג בבית. אמו הלנה טולסטוי, בת למשפחת הסופר הנודע, ואביו דימיטרי סגל, שניהם פרופסורים לספרות. סגל מזכיר עבודות רוסיות מונוכרומטיות שהיו תלויות בבית, כמו גם את דני קרוון ויחיאל שמי, ש"כילדים היינו מטפסים על פסלי האבן והמתכת הענקיים שלהם בירושלים".

ההחלטה לעבור לתל אביב, הוא אומר, נבעה בעיקר מהרצון לגדל את ילדיו בסביבה נוחה וחילונית יותר, והיתה אחד הצעדים המוצלחים שעשה. "ירושלים הפכה למקום הרבה יותר קשה בשנים האחרונות, וההתעסקות

בברבור נהייתה יותר ויותר קשה.

התעייפתי מכל המלחמות שכ"רוכות בזה".

סגל. לגעת דווקא ברדיואקטיבי

נמרוד צוק

בכניסה ל"טיילת", התערוכה החדשה של ינאי סגל שנפתחה בסוף השבוע בבית האמנים בירושלים, יקבל את הבאים קיר משוי"בץ ב"40 חמסות מבטון אפור. החמסה של סגל שונה מהפריט הנמכר בחנויות מזכרות: היא מעוצבת בקווים נקיים ופשוטים, ללא העומס החזותי הרגיל. "עניין אותי לתקשר עם האמנות שאנשים רגילים תולים בבית", אומר סגל. "בדרך כלל יש פער גדול בין מה שמוצג בגלריות ובמוזיאונים להווה והתרבות המקומיות. לי דווקא חשוב לנסות לעשות עבודות שמדברות עם המקום שאני חי בו".

החמסה אמנם נקלעה לאחרונה ללב מלחמת התרבות רבת הקטבים שמתחוללת בחברה הישראלית, עם האמירה של יאיר גרבוז על "מנשקי הקמעות" והסערה סביב חמסת "אטבח אל-יהוד" של גל ווליניץ, אבל עבור סגל זהו סמל מאחד. "אין הרבה דברים ישראליים במובהק כמו חמסה. הדבר הכי בזוי

"המון". השפעות ירושלמיות רוסיות

שאפשר להגיד על אמן בעולם האמנות המקומי זה שהוא 'עושה יודאיקה', אין פה דבר יותר רעיל מעיצוב עכשווי עם ניחוח יהודי. ודווקא מכיוון שזה כל כך רדיואקטיבי, עניין אותי לעשות עם זה משהו".

לפני עשור, הקים סגל (38) את גל"ריה ברבור הירושלמית עם כמה חברים ללימודים מבבלאל, אבל לפני שלוש שנים עזב את הגלריה ועבר לתל אביב. "טיילת" היא התערוכה הראשונה שהוא מציג בירושלים מאז המעבר. "כשהקמנו את ברבור אף אמן לא נשאר בירושלים אחרי הלימודים. רצינו קצת לעשות דווקא, וגם ליצור אמנות שמחוברת לשטח, פחות מנוכרת ויותר חברתית. ההימור הוכיח את עצמו. קיבלנו תקציב בים ממסדיים והגענו לתערוכות בחו"ל בזכות הייחוד וההקשר הירושלמי, כלומר קיבלנו הזדמנויות שלא היו לאמנים בתל אביב".

את התערוכה החדשה הוא מתאר כמיצב תלוי מקום שכולל עבודות המוש